

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

İlham

Okulumuz öğrencilerinin eserlerinden oluşan e-dergidir.

Not: Alıntı ve kopyalama yapılması, başka yerde yayınlanması yasaktır.

Sayı: 3

Kasım 2022

ÖN SÖZ

Kalem, gönlün neferidir. Gönül ne derse onu döker beyaz sayfalara. Onun görevi yürekten dökülenleri aktarmaktır usulünce ve üslubunca.

İlham dergimizin 3.sayısıyla tekrar siz okurlarımızla buluşmanın heyecanını yaşıyoruz. Zor ve uzun bir ayrılık sonrası vuslata ermenin mutluluğu saklı bu sayıdaki yazılarımızda. Özlem, umut, gayret saklı her bir kelimedede, cümlede, satırda.

Satırların arasındaki gezinirken gözleriniz bir mana denizinin içinde bulacaksınız kendinizi. Öyle ki bu denizde maneviyat var, acı var, huzur var, sevinç var, vefa var, en önemlisi de kalem erbabı ,kelime işçisi olma yolundaki öğrencilerimizin emekleri var.

Dileğim millî, manevi, vicdani ve ahlaki değerlerimizin rehberliğinde bu mana denizinde saygıyı, hoşgörüyü, kıymeti, muhabbeti, kardeşliği, birliği, beraberliği görmenizdir. Zira biz yazılarımıza ilmek ilmek, desen desen işlemeye çalıştık bu değerleri.

Yazma yolculuğumuzda bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederiz. Selam ve muhabbetle...

Elif ACAR

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

İÇİNDEKİLER

- ◆ SENİN GÜNÜN 'Elif MEDAR' 4-5
- ◆ BATMAYAN GÜNEŞ 'Fatma Zehra ELKAS' 6-9
- ◆ BU VATAN 'Rumuz: VATAN BÖLÜNMEZ' 10
- ◆ BEKLENEN FİLİZ 'Sümeyye ÖZTEMUR' 11-12
- ◆ SAHİBİ SENSİN 'Elif MEDAR' 13
- ◆ ISLAK PİYANO TUŞLARI 'Meryem Betül TOPTAŞ' 14 - 16
- ◆ MEĞER 'Rumuz: OKULLUM' 17
- ◆ DÖRT DUVAR 'Elif MEDAR' 18-20
- ◆ SAYGI ÜTOPYASI 'Zehra Nur BOYRAZ' 21 - 22
- ◆ ANLAYABİLMEK 'Mansure TOPTAŞ' 23-24
- ◆ İSTİKLÂL ve ÂKİF 'Rabia DEMİR' 25

İmtiyaz Sahibi

Şükran CİHAN
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni

Hasan BAKKAL
Müdür Başyardımcısı

Editör

Elif ACAR
Edebiyatı Öğretmeni

Eser İnceleme ve Seçme Kurulu

Faik ÖZYAŞAR
Müdür Yardımcısı

Ayşe GİRGIN
Edebiyat Öğretmeni

Osman GÖRAL
İHL Meslek Dersleri Öğrt.

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Talatpaşa Mah. Abdullah
Hamam Sokak No:14 EDİRNE
Tel: 0284 214 4088

WEB:

<http://ekaihl.meb.k12.tr>

INSTAGRAM

www.instagram.com/sygekaihl

FACEBOOK

www.facebook.com/sygekaihl

TWITTER

www.twitter.com/sygekaihl

SENİN GÜNÜN

Anılar vakit aktıkça yavaş yavaş zor hatırlanır hale gelir veya tamamen unutulur. Zihnin en arkalarında yer alan ve oldukça ulaşılmaz olan o tozlu rafların en üstlerine hapseder kendini. Fakat bazı anılar vardır ki, bu anılar üzerinden onlarca yıl dahi geçmiş olsa daha ilk gün ki gibi canlı ve net kalır. Sanki bir annenin özenle işlediği kasnak gibiilmek ilmek işler kendini zihin adı verilen hatıra deryasına.

Hatırlıyorum da ne kadar da heyecan doluydum o gün. İçimde yaşayamayacağımdan bir hayli fazla, meraklı ve bir miktarda endişeli.

İlk defa bina görüyormuşçasına inceliyordum o mavinin tonlarının hakim olduğu, oldukça geniş ve ucu yokmuş gibi görünen duvarları. Bu kasvetli koridorda attığım her bir adım; belli belirsiz kulağıma çalınan kahkaha ve sohbet seslerine eşlik ediyor, halihazırda sanki yerinden çıkmak için uygun bir anı kolluyormuşçasına atan minik çocuk kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Yaşadığım büyük gerginlik ve korku arasında tırnak izlerinden kanamaya durmuş ellerimi kalbimin üzerine götürüyor, ona biraz daha sessiz olması için yalvarıyordum.

Ve birden arkamdan bir ses işitiverdim: "Bence de sakın olmalısınız küçük hanım." Sendin. Daha ilk günden benim kahramanım olmaya, beni kurtarmaya yanım gelmiştin. Küçük hanım... Pekte çok hoşuma gitmişti. Daha o an fark ettim, sana güvenebileceğimi sesini duyduğum da hissettim.

Bana güvence verir gibi omzumda duran elin ve bana sunduğun iç ısıtacak kadar parlak olan gülümseyişin, bir anda tüm gerginliğim ve korkum gitmiş ardında ise yalnızca tek bir şey bırakmıştı: Merak. Sahi kimdin sen? Melek mi? Ya da nenemin sürekli bahsettiği Hızır mı? Hayır. İkisi de değildin. Sen öğretmendin. Bana dilimi, dinimi, tarihim, saygıyı ve sevgiyi öğretecek o kutsal mesleğin ta kendisiydin. Hakkında bilmediğim çok şey vardı belki ama bir şeyden emindim, merhamet ve öğretme aşkı ışıltılı parlayan gözlerinden okunuyordu.

Eline ulaştığımda henüz tomurcuklanmamış bir tohumken, büyüyüp çiçek açmama yardım ettin. Bana kendimi tanıyıp yeteneklerimin farkına varmam için fırsat tanıdın. Verdiğim her kararda sanki bir yetişkin konuşuyor gibi dinledin, ciddiye aldın. Bana saygı duydun. Benim her zaman arkamda durdun.

Bir olumsuzluk ile karşı karşıya kaldığında, ruhsal ve mental açıdan kötü hissettiğin zaman bile bizim yanımıza geldiğin an; Üzüntünü, öfkeni, ka-

fundaki dünya dolusu soru ve düşünceleri bir kenara atıp, sanki tek biz varmışız gibi yalnızca bizimle ilgilendin. Öğrencilerine, senin tabirinle "evlatlarına" .

Çok kez şahit oldum, bizim dertlerimizi kendi derdin ile bir tuttuğuna. Ne zaman bir öğrencin sana bir sorunundan söz etse o gün boyunca dalgın olur, kafanda o öğrencin için çözüm yolları arardın.

Öğretmenim. Benim mükemmel olarak adlandırdığım güzel öğretmenim. Kimi zaman bir anne olup sarıp sarmalayan deyim yerindeyse gözünden sakınan, kimi zaman bir baba gibi arkamızda dimdik sağlam bir dağ olan, kimi zaman bir abi, abla olup bizlerle saatlerce dertleşebilen sıkılmadan her dediğimizi dinleyip bize değersiz hissettirecek tek bir söz dahi söylemeden bizimle muhabbet edip kahkahalarla şakalarımıza eşlik eden, biricik öğretmenim:

Sen o on yaşında ki küçük kız çocuğu için ne ifade ediyorsan bugün on beş yaşında ki bu genç kız içinde aynı şeyleri ifade ediyorsun. Karşıma birçok farklı suretle, birçok farklı kişi olarak çıksan da sen her şekilde aynısın. Sen, hayatıma yön vermemde en büyük rolü sahibi kahramanımsın. Sen içine düştüğüm bu ilim çukurunda önümü aydınlatan ışığımsın. Sen benim Öğretmenimsin.

Ve bugün senin günün öğretmenim. Her ne kadar sana bunu dile getiriyor olsakta; Günlerini bizim için harcarken yorulduğunun, çoğu zaman sabretmek imkansız bile olsa imkansız oldurup bize sabrettiğinin farkındayız.

Yapmış ve yapacak olduğun her şey için sana minnettar olduğumuzu ve çok teşekkür ettiğimizi bilmeni isteriz.

Elinde ışığının hala ilk gün ki gibi canlı kalmasını sağlayarak tuttuğun o eğitim meşalesini senin ellerinden teslim aldığım gün: Senden öğrendiğimiz gibi koruyacağımıza ve bize naklettiğin ahlak üzerinden bir hayat yaşayıp, kendimizden sonra gelecek olan kardeşlerimize en uygun şekilde teslim edeceğimize söz veriyoruz.

Bugün senin günün, mutlu ol öğretmenim! Bugün senin günün, kendinle kıvanç duy öğretmenim! Bugün senin günün, bugünü senin olduğunu hissederek yaşa öğretmenim!

Bugün senin günün, öğretmenler günün kutlu olsun öğretmenim...

Elif MEDAR
10-C

BATMAYAN GÜNEŞ

Güneş öylesine parlaktı ki gökyüzüne bakmak neredeyse imkânsızdı. İliklerine kadar ısınması gereken Ahmet, moraran ellerini montunun içine sakladı. Gözlerini kapattı, yüzünü göğe kaldırdı.

Tam yüz beş yıl önce bugün de aynı mıydı güneş?

18 Mart 1915 günü şehitlerin nurları aydınlatmıştı tüm gökyüzünü. Aklından bu düşünceler geçen Ahmet, ciğerini yakan soğuk havayı derin bir nefesle içine çekti. Zira Levent Cami'sine kadar belki de bu nefes onu ayakta tutacaktı.

1999 Eylül 'ünün ikinci haftasıydı. Askerî okuldaki eğitim sınıfı tam dolu, öğrenciler pür dikkat komutanları dinlemekteydi. Komutan:

-“Aranızda iyi asker olmanın neye bağlı olduğu konusunda konuşmak isteyen var mı ?” diye sordu. Ahmet izin aldıktan sonra:

“ Disiplin, çok çalışma, emre itaat komutanım.” dedi. Hemen sağ tarafında oturan Mustafa söz aldı.

“Arkadaşın söyledikleri emre itaat dışında sivil hayatta da olması gerekenlerdir. Asıl önemli olan hızlı plan yapma, öngörü, kritik karar alma yetisi ve asla ihanet etmeyecek asil bir kana sahip olmaktır komutanım” diye sözü tamamladı. Ahmet, Mustafa'nın sözlerine yüzde yüz hak vermiş olsa da kendini yetersiz hissettirdiğinden midir bilinmez bir gıcık olmuştu ki Mustafa'ya, diğer günlerinde de bunu yansıtıyor ve hissettiriyordu. Mustafa ise tam aksine yemeklerde sürekli Ahmet'in yanına oturur, Ahmet'le ders notlarını paylaşmak ister; fikir alışverişi yapar hatta yatakhane bile sürekli Ahmet ile olmaya çalışırdı. Mustafa'nın bu çabalarını gören Ahmet hep mesafeliydi ona. Tüm eğitim hayatında sadece başarıya odaklanmış ve seviyeli arkadaşlıklar kurmuştu. Ama Mustafa başkaydı içtendi. Ya ölümüne dost olacaktı ya da Mustafa pes edecekti.

Kader Harp okulunda da ayırmadı onları. Başarıları yakındı, komutanları ikisinden de çok memnundu. Daha olgunlaşmış, arkadaşlıkları daha da ilerlemişti. Doğu görevi çıktığında ikisi de gönüllü olmuştu. Şimdi ülkenin farklı farklı yerlerine hizmete gitme zamanıydı

Helikopterden indiklerinde Ahmet birden kendisini beline kadar karın içinde buldu. Komutan, Mardin Nusaybin'desiniz. Çoğunuz vatan topraklarının bu tarafına ilk kez geliyorsunuz Bagok Dağı'nın bu liman karakolu üssümüz olacaktır. Orada gereken her şeyin bilgisi size verilecek.

Üniformasının ne anlama geldiğini iyi biliyordu Ahmet. Yemini vatan, millet, bayrak, ezan için değildi sadece. Tüm mazlumlara gölge, tüm hainlere ateş olmaktı. 15 Temmuz'da bu millet en büyük sınavını vermişti. Hainlerin planlarını damarlarındaki asil kan ile bedel ödeyerek bozmuşlar, şehadete çoluk çocuk koşmuşlardı. Tutsaklık, esaret onlar için kabul edilemezdi, şehadet ise şerefti.

Bölgeye geldiklerinde Ahmet-sözde-“diğer barış güçleri” hakikatte ise istilacı, yabancı askerî birimleri de görmüş, emelleri belli olan bu güçlerin sınırlarımıza çok yakın yerlerde verdikleri zararları üzüntüyle izlemekteydi. Bir zamanlar

normal hayat sürdürülen bu yerlerde şimdi taş taş üzerinde kalmamış, tüm yapılar harap olmuş, boş ve terk edilmiş görünüyordu. Göçü yaşamış insanların, ölümü beklemelerine şahit olmuştu. Her saldırıda oradan oraya kaçışan insanlar, çığlıklar, toz duman... Ölenleri defnetmek için taşımaya çalışanlar Ahmet' in neden bu topraklarda olduğunu bir kez daha anlamasına sebep oluyordu. Ahmet ve onun gibiler aynı şeyleri kendi milletleri de yaşamasın diye buradaydılar.

Günler geçiyor. Vatan, aile özlemi gittikçe artıyordu. Mustafa'yla geldiğinden beri ilk kez görüşebilmişti. O da İdlib'e gönüllü yazılmış belki de birkaç kilometre ötesindeydi. Oradaki kargaşa ve imkânsız şartlar buluşmalarına engel di. Geleli sekiz ay olmuştu.26 Şubat akşamı dondurucu soğukta denetleme yapıyordu Ahmet. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Odasına döndüğünde koltuğunda dinlenirken uyuyakalmıştı. Rüyasında Mustafa'yı gördü, Mustafa uçsuz bucaksız bir bozkırda üniformasıyla koşuyor, Ahmet ona yetişemiyordu. Ahmet "Dur Mustafa nereye!" diye seslendi. Mustafa arkasını döndü, Ahmet'e gülümsedi. Elinde oğlu Fatih'in kırmızı topu vardı. Ahmet'e fırlattı ve hızla gözden kayboldu. Sıçrayarak "Hayrolsun İnşallah" diye uyandı Ahmet.

Ertesi gece 27 Şubat 2020'de Türk askerlerinin İdlib'in güneyinde bu gözlem noktasında takviye gücü olarak gitme emri gelmişti. Cilvegözü sınır kapısına yakın Balgam yerleşkesine ulaşmaya çalışan Türk konvoyuna Rus uçakları hava saldırısı düzenlemişti. Çatışma tecrübesi olan Ahmet Komutan, hava saldırısına karşı yapılacak pek de bir şey olmadığını biliyor, anında cehennem dönen ortamda askerlerin ve kendisinin hayatta kalma mücadelesini yönetmeye çalışıyordu. Ortalık toz dumana dönmüştü. İnsanın düşünme yetisini yok edecek bir kargaşa oluşmuş, saldırının bitmesini dualarla bekliyordu. Uçaklar uzaklaştığında önceden belirlenen en yakın sığınaklara askerlerini yönlendirdi. Telsizlerden gelen haberler hiç de iç açıcı değildi. Hava saldırısı aralıklı devam ediyordu ve Hatay'dan gelen ambulanslar bile vuruluyordu. Telsizden gelen bilgi Balgam yerleşkesine önceden varan birliğin komutanı Mustafa Özen 'in ağır yaralandığı bilgisini geçti. Ahmet kulakları sağır eden rüzgâr ve tipinin etkisiyle komutanın söylediklerini zor duyuyor, bir an önce karakola gitmeyi istiyordu. Geleli üç hafta olmuştu. Perşembe gecesini saat 03.45'ti önce ışıkları görünen sonra mermi sesleri gelen karşı kıyıların hareketliliği bir terör saldırısının alametiydi. Ahmet hemen teyakkuz işaretini verdi. Herkes çok kısa sürede hazırlanmıştı. Üzerlerine açılan ateşle kayıp vermemişler lakin tehlikenin geçmemesi sebebiyle telsizden takip emri çıkmıştı. Karakolda bırakılan koruma askerleri hariç Ahmet ilk kez öncü birliği ile araziye çıkmıştı. Engebeli yollarda ilerlerken silah sesi geldi. Önündeki askerlerden biri Ahmet'in yanı başına düştü. Ahmet donakalmış, bir komutanın en çaresiz anını yaşamaktaydı. Mermiler yağmur gibi yağarken ayakta donakalan Ahmet'i var gücüyle itti Yusuf Çavuş. Birkaç saniyede kendine gelen Ahmet, önce askerinin durumuna baktı; yaşıyordu. Sonra hayatını kurtaran Yusuf Çavuş'a gülümsedi. Eğitimde öğrendiklerini vatanını ve askerlerini korumak için uygulamanın tam zamanıydı. Aldığı kritik karar ile ilk görevini başarıyla tamamlamış teröristleri etkisiz hale getirmişlerdi. Sağ salim bir yaralı asker ile karakola geldiler.

Yıllar su gibi akıp geçiyordu. İlk günkü görevinin üzerinden neredeyse on sekiz yıl geçmişti. Artık tecrübeli bir yüzbaşıydı. Mustafa ile İstanbul'a her geldiklerinde görüşür vatan meselelerini istişare ederlerdi. Mustafa ile aralarındaki arkadaşlık bağına güçlendirmiş ve can dostu olmuşlardı. Ahmet her fırsatta onu arar görev dönüşünde kurdukları çekirdek aileyle birlikte mangal yapıp sohbet ederler, Ahmet 'e nasip olmayan evlat sevgisini Mustafa'nın küçük oğlu Fatih ile giderirlerdi. Sohbetin arasında sürekli vatan meseleleri konuşulunca eşleri sitem eder Mustafa ise onlara hep aynı cevabı verirdi.

“ Ee ne yapalım. Allah bir vatan hastalığı vermiş şifasını vermesin inşallah.”

Eşler ürkek bakışlarla bakar, analar âmin derken yürek yakarlardı Mustafa'nın sözlerine. .

Ahmet komutan masa başında kritik yaparken kapı çalındı. İçeriye giren asker kırmızı mühürlü zarfı masaya bıraktı. Ahmet içinde az çok ne olduğunu tahmin ediyordu. Günlerdir konuşuluyordu çünkü. Sınır ötesi görevi gelmişti. Kendinden emin hemen karşı yazıyı hazırlayıp posta askerini bekletmeden zarfı verdi. İlk kez vatanını sınırlarının dışında koruyacaktı.

Üç gün sonra eşi, anne-babası ve sayılı birkaç dost ile vedalaşıp helalleşti. Önce Ankara'ya gidilecek sonra da İdlip'e geçilecekti. Karış karış ezberlediği vatan topraklarından hiç bilmediği bir bölgeye gitmenin heyecanı vardı içinde. Üç tarafı denizlerle dört tarafı hainlerle çevrili bu toprakların ne terörü ne haini bitiyordu. 15 Temmuz'da yaşananları hala sindiremiyordu. Özellikle içlerine sızan bu yapılanmanın bu ülkeye yaşattığı acıların yangını küllenmemişti. Afedemeyeceği o kadar çok şey vardı ki en belirgin olanı yemin töreninde hissettikleriydi.

Ahmet telefona sarıldı birden. Çekmiyordu ne yapacağını bilemez bir halde oradan oraya koşup haber almaya çalışıyor etrafa anlamsız emirler veriyordu. Telsize uzanmak istedi sağ kolunu kaldıramadığını fark edince elinden yere damlayan kandı son gördüğü.

Dört gün sonra gözünü hastanede açtığında ilk sorusu neredeyim ben oldu. Kalkmak istedi. Omzundan giren mermi omzunu parçalamış ve platin takılmıştı Ankara'da askeri hastanedeydi. Oraya nasıl getirildiğini hatırlamıyordu, kan kaybından bayılmış olmalıydı. Kalkmak için ısrar edince yine uyutulduğunu anladı. On gündür hastanedeydi. Eşi gelmişti ve onu adeta haberci gibi görüyordu ve aynı hastanede yoğun bakımda olan Mustafa'dan haber almak için neredeyse günde üç kez doktorlara yönlendiriyordu. Bir İdlip gazisi olarak on dört gün sonra hastaneden çıkmış ve İstanbul'a dönmüştü. 17 Mart sabahı 04.10'da Mustafa'nın şehadet haberi geldi.

Aldığı buz gibi nefesle Teşvikiye Cami'ne doğru yürüyordu Ahmet. Can dostuna son görevini yapacak, helallik isteyip helallik verecekti. Başın sağ olsun diyenlere “ Vatan sağ olsun” demeye gidiyordu. Sanki tüm İstanbul buradaydı. Protokolde en öndeydi yeri. Al bayraklı tabutta can dostu önündeydi. Kucağında beş yaşlarında olan oğlu Fatih ile ayakta zor duran Mustafa'nın eşi ile göz göze geldiler. Düştü düşecek bir halde olmasına rağmen gözlerinden sıralı

akan yaşlar olmasa o mağrur duruşu ile şehit olan eşi değilmişçesine güçlüydü bakışları. Cenaze namazından sonra törene hazırlanırken Mustafa'nın eşi Ahmet'e bir defter uzattı. "Bana bir şey olursa bu defteri Ahmet 'e verirsin ." diye vasiyet etmiş. Ahmet sanki bir başkası elinden kapacakmış gibi hızla aldı arkadaşının emanetini. Anılardan başka kalan tek şeydi o defter.

Günlerce uykusuz olan Ahmet törenden sonra evine doğru giderken "biraz yavaş mı kullansan arabayı " diyen eşinin sesiyle kendine geldi. Eve geldiklerinde odasına kapandı. Defterin bir günlükten çok önemli bilgiler içerdiği daha ilk satırlarından anlaşılıyordu. Okulun ilk gününde dahi kendinden bir adım üstte olan Mustafa yine kalan yolda onu aydınlatacak bilgileri ona ulaştırmıştı. Defterin ilk sayfası Ahmet'in yüzünde acı bir gülümsemeye sebep oldu. Defalarca yüksek sesle sindire sindire okudu.

"Ben Türk'üm Nuh Peygamber oğlu Yasef'in Türk soyuyum, üç bin yıl önce başladı varoluş hikâyem. Özgürlük, cesaret kanımda var benim. On iki asır önce İslam'la şereflendim. Vatan, millet, bayrak, ezandır yaşama sebebim. Vatan aşkımı Mete, Atilla, Alparslan, Fatih, Kanuni, Atatürk zerk etti tüm hücrelerime benim. Şehadete ermektir tüm muradı-ı şerefim."

Şehadet bir kula bu kadar mı yakışır ey şehidim. 18 Mart'ta toprağa düşen bedenim peygamber sancağı olsun ahiretteki yerin. Sizler var iken bu ülkede batmaz güneşim.

Fatma Zehra ELKAS

10-B

BU VATAN

Bazı akşamlar kasvetli bir hâl sarmalar ruhumuzu. Düşünceler deryasında uzun ve soluksuz bir seyahate çıkmış olarak buluruz kendimizi. Vatanımızı düşünürüz, geçmişimizi, topraklarımızı, atalarımızı.

Atalarım... Canından başka bir serveti yokken canından geçmeye razı olarak cananını, anasını, babasını, kardeşlerini geride bırakarak sanki harp meydanına değil de bir şölene katılıyormuş edasıyla tertemiz yüzlerine takındıkları o içleri ısıtan tebessümleri ile şehadet şerbetini içmeye gidişlerinin hayali gözlerimizin önünde bir düş gibi belirir. O cesur, o korkusuz, o iman aşkı ile dolup taşan kalpler... O öpülesi eller...

Mehmet Akif'in "Bir hilal uğruna Ya Rab! Ne güneşler batıyor." dediği zamanları da gördü bu vatan, bu millet. Nice güneşler battı aziz Türk bayrağının bugün göklerdeki yerini alması için. Nice ocağa ateş düştü vatani koruyabilmek için. Sayısız ana, baba evlatsız; sayısız evlat anasız, babasız kaldı bugünlere ulaşabilmek için.

Bu vatan, yarının var olacağından emin değilken yarın için cephelere akın eden Mehmetçiğidir. Bu vatan, cephedeki evlatları üşümesin diye onlara yün çoraplar ören, vatani uğruna evladını kaybetmeyi göze alıp çocuğunun battaniyesini mermiye örten, içi kan ağlıyor olsa bile kınalı kuzusunu cepheye elleri ile uğurlayan şanlı Türk analarınıdır. Bu vatan, evladının şehadet haberini işittiğinde içine bir kor gibi düşen evlat acısına rağmen bağrına taş basıp "Vatan sağ olsun." diyebilen şehit babalarınıdır. Bu vatan ülkesi için her anlamda mücadele etmeye her an hazır olan bizlerindir.

Sen, Türk genci! Cephede savaş bitti. Ancak ataların tarafından sana emanet edilen bu cennet vatani korumakla yükümlüsün. İlimde fende ülkeni en ileriye taşımakla yükümlüsün. Konuşmalarınla, düşüncelerinle, duruşunla, farklı alanlarda edinmiş olduğun bilgilerle her daim bir adım ileride olmalı ve ülkeni hep ileri taşımak zorundasın.

Vakit tembellik vakti değil, çalışma vaktidir. Vakit bu ülkenin her bir karışı için harcanan onca emeğin karşılığını ödeme; öğrenme, öğrendiklerini gelecek nesillere aktarma vaktidir. Vakit bilinçli, saygılı, sevgili, hoşgörülü olma; vakit atalarımızın emanetinin en uygun şekilde korunduğunu gösterme vaktidir.

Rumuz: Vatan Bölünmez

BEKLENEN FİLİZ

“Çiçeklerin artık açmadığı, insan ilişkilerinin sığ konuşmalardan öteye geçemediği zamanlarda yaşayan genç bir kız vardı. Çalışanlar işlerine, öğrenciler okullarına gidip geliyor; öğretmenler ders anlatıyor, gün sonunda herkes yorgun argın evine dönüp dinleniyordu. Kimse-nin kimseyi umursadığı yoktu. Dünya telaşı insanlara etrafını unutmuş,onları yalnız kendi önüne bakan birer bencile dönüştürmüştü. Kitap okumayı çok seven genç kız eski dönemleri hayranlıkla okuyup o günlere dönmek, oradaki insanlarla konuşmak istiyor, en çok da çiçeklerini merak ediyordu. Okuduklarına göre rengarenk yaprakları, mis gibi kokuları ile insanı büyüleyen bu çiçekleri görmeyi, koklamayı öyle arzuluyordu ki... Bununla ilgili yüzlerce bilim adamı, çalışmalar, başarısızlıkla sonuçlanan araştırmalar yapmıştı ama kimse çiçeklerin neden açmayıp gündün güne yok olduğunu bulamamıştı. Ara sıra kenarda köşede açan çiçekler olsa da çok fazla dayanamadan hemen soluyorlardı. Pek önemseyen de yoktu artık. Toplum çoğu konuda yaptığı gibi bunun da üzerinde durmamış, bahsi geçmeyenler rafına kaldırılmıştı bile. Bununla birlikte hâlâ ümit ile boş saksılarını sulayanlar, yeni yeni tohumlar alıp uğraşanlar da vardı elbet. Genç kız bir gün bu ufak, ümitli zümreye katılmaya karar verdi. Çiçek yetiştirecekti. Hemen ertesi gün okul dönüşü biraz tohum ve küçük, mavi bir saksı aldı. Eve uçarak gelmişti sanki. Ufak bir araştırma yapıp tohumunu ekti. Suyunu verdi. Saksıyı da penceresinin önüne yerleştirdikten sonra işi bitmişti. Sonra o çok imrendiği, insanların birbirlerini sevip saydığı, yardımlaştığı, saatlerce oturup muhabbet ettikleri kitaplardan birini okumaya geçti. Oralarda hayat ne güzeldi. Genç kız o gece rüyasında çiçeğinin büyüdüğünü, renk renk yapraklar açtığını gördü. Sabah karşılaştığı boş saksı biraz hayal kırıklığına uğratmışsa da ümidini yitirmedi.

Günler, haftalar geçti. Yine aynı sıkıcı hayat, sevgiden, merhametten yoksun insanlar, kuruyup giden, açmayan çiçekler...Mavi saksıdaki tohum büyümedi. İçindeki nemli toprakla pencerenin önünde haftalarca sakinliğini korumaya devam etti. Günden güne üzülen genç kız, bıkmadan her gün çiçeği ile umudunu sulamaya devam etti.

Yine sıradan bir gün okuldan eve dönerken kısık bir ağlama sesi duydu. Ses, bir kapı önünde merdivenlere oturmuş bir kızdan geliyordu. Kendi okulunda alt sınıflardandı ama daha önce hiç konuşmamışlardı. Kim birbiriyle konuşuyordu ki zaten? Biraz daha bakınca dizindeki lekeyi fark etti, düşmüş olmalıydı. Normal bir şeydi bu, herkes düşebilirdi. Evine gidince temizler sonra krem sürer birkaç güne de iyileşirdi

zaten. Ama birden çantasında mendil olduğunu hatırladı. Yanına gitse miydi ki? Hem kız da garipsemez miydi? Hatta belki istemezdi bile. Yoluna devam etmeye karar verdi. Dört beş adım atmıştı ki dayanamayıp geri döndü ve kıza doğru yaklaşmaya başladı. Bir yandan da çantasındaki mendili çıkarmaya çalışıyordu. Yanına gelip sessizce mendili uzattı. Kız ıslak, şaşkın gözlerle genç kıza bakıyordu. Bir süre bir şey demeden bakiştılar. İki de ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Genç kız tekrar mendili uzattı fakat kızın çekindiğini görünce yanına oturup dizini temizlemeye başladı. Garip hissediyordu. İyice sildikten sonra birden durdu. Aniden gelen bir hisle kıza sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki, yıllardır içinde biriken merhameti, yardımseverliği şimdi hissediyor, o çok istediği dostluk duygusunun tadını şimdi alıyordu. Biraz sonra bırakıp kıza şefkatle baktı, gülümseyerek elini sıkıp yanından ayrıldıktan sonra evine doğru yürümeye başladı. Hayatında ilk defa bu kadar huzur duymuş, mutluluğu sahiden hissetmişti. Bir yandan şimdiye kadar geçen günlerini düşünüyor öbür yanda içinden 'şimdi dünyanın en huzurlu insanı benim' diye geçirerek tebessüm ediyordu. Eve gidip üzerini değiştirmek için odasına girmişti ki hayretle pencerenin önüne bakakaldı. Gözlerini ovuşturup tekrar baktı, hayır yanlış görmüyordu. Saksıdaki ıslak toprağın üzerinde minik bir tohum filizi sanki gülümseyerek kendisine bakıyordu."

Bir müddet sınıfın sükunetini dinleyen öğretmen, yavaşça kitabın kapağını kapattı.

-Hikâyeyi beğendiniz mi? Sessizlik içinde başlarını sallayan öğrencilerini gülen gözleri ile süzdükten sonra devam etti.

-Aslında hepimiz 'huzur' denilen bir çiçeğe sahibiz. Onu büyütme, yeşertme bizim elimizde. Çiçeğimizin besini ise geçmişten bu zamana kadar asırlarca yol kat etmiş değerlerimizdir. Dostluğumuz, yardımseverliğimiz, dürüstlüğümüzdür, merhametimizdir. Eğer değerlerimize sahip çıkar ve yaşatmaya gayret edersek asıl mutluluğa kavuşur, çiçeklerimizi yeşertebiliriz. Ancak o zaman dünyamız rengarenk çiçeklerimizle güzelleşir, gelişir. Tıpkı hikayemizdeki kızın yardımseverlik duygusunun çiçeğini yeşerttiği gibi.

Sümeyye ÖZTEMUR

11-A

SAHİBİ SENSİN

Her karanlık gecenin ardından aydınlık bir sabah gelir. Tıpkı her zorlu mücadeleden sonunun benzersiz bir galibiyet olduğu gibi. Öyle de oldu. Savaş tüm kasvetini yurdun dört bir yanına serpişmişti. Halk ve askerler rehavete kapılmaya başlamış, içlerinde bir yerlerde filizlenmeyi bekleyen ümitsizlik tohumları yeni yeni baş gösteriyordu. Vaziyet böyleyken bir milli marş yarışması düzenlenmeye karar verilmiş bu herkese duyurulmuştu. Amaç halka ve askere cesaret verip moral olmak, onların inançlarını tazelemektir. Her bir yana yayıldı haber. Yüz binlerce kişi... Yedi yüz yirmi dört şiir yazıldı. Dile kolay yedi yüz yirmi dört şiir...

Biri bile uygun görülmedi. Aslında her şiir hürriyeti anlattı ama hiçbirisi Mehmet Akif kadar yaşatmadı. Çünkü bize sen lazımdın Akif, yalnızca sen.

Seni ikna etmek de bir hayli zor oldu. Ödül lafını işittiğin an hiddetlendin, "Hayır!" dedin. Bir milletin marşına paha biçilemezdi sana göre. Hamdullah Suphi Bey vazgeçirdi seni, ikna etti bu aziz milletin marşını yazmaya. Ve eline aldın kalemini. Bu kez konu bambaşkaydı. Bu kez konu vatandı. Bir karışına canlar verilecek cennet vatan için yazıyordu bu kez kalemin. İnci gibi dökülecek sözlerin birilerinin kalbine su serpmek için yazıyordun sayfalara. Milletin içindi, askerlerin içindi, yurdun içindi her şey. Geceni gündüzüne kattın. Yeri geldi yetişmedi kâğıdın kalemin, duvarlara kazıdın satırlarını. Ve en nihayetinde hıçkırıkların sahibi hürriyetin ilanı olacak bir marş duyurdun dünyaya.

Şüphesiz ki senin kaleminden dökülmüş İstiklal Marşı'nın mısraları hürriyetin vücut bulmuş hali, ölmüş bir ormanın yeniden can buluşu gibiydi. "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım." Özgürdük, özgürüz, özgür olacağız. Çünkü tarih boyunca hiçbir millete boyun eğmemiş Türk milletinin idealiydi. Biz böyle bilirdik: vatan senin, benim, bizim. Onu koru! Gerekirse canından ol! Ama düşmanlara el uzattırma. "Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı." Önüne serilse dünya, gene de yüz çevirme vatanından.

Bu satırlarım sanadır Akif! Bir tek sana. Kahraman yalnızca cephe de top, tüfek kullanıp savaştan savaşa koşana denmez. Kalemi ve kağıdı ile mücadele edenlere de denir kahraman. Ve sen, sen kalemiyle kağıdıyla hürriyet için mücadele verenlerin gür sesi, sen bu millete ışık olan yıldızlardan birisin.

Elif MEDAR

10-C

ISLAK PİYANO TUŞLARI

"Theo!"

Ses koğuşun bir ucundan diğer ucuna kadar duyulacak şiddetteydi. Fakat yıldırımların gürültüsünden kimse ne olduğunu anlamadan uykusuna devam ediyordu, Henry dahi bu ani hareketinden dolayı gerilmişti. Hemşirelerin onun saçma hatası yüzünden içeriye dalmaları ve her ikisine de ceza vermesi işten bile değildi.

Genç adam olanca hızıyla Theo'nun yanına koştu ve elini sımsıkı tuttu, güven vermek istercesine yapıyordu bunu. Ve de kendine zarar vermesini engellemek için.

"Hemen oradan in Theo" bedeninin titreyişini durduramadı. Korkuyordu. Kendini o yükseklikten bırakması saniyelik bir şeydi, bu ona korku ve ümitsizlik veriyordu. Ya onu kurtaramazsa? O zaman ne olacaktı... Kimsesi yoktu, hiç kimsesi... O da giderse bu cehennemde yapayalnız kalacaktı. İşkenceydi bu Henry için, ızdıraptı.

"Henry..." sesi güçsüzdü.

Ruhunun melodisi gibiydi, tiz bir acı fısıldıyordu âdetâ.

"Sen benim dostumsun. Bana yalan söylemezsin... Hayır sen dürüst birisisin Henry. Dürüstsün..."

Gözleri çok uzaklara bakıyordu, maveradaydı sanki. Keskin rüzgâr gittikçe bozuyordu dengesini, düşeceğinden emindi Henry fakat elini hâlâ bırakmaksızın tutuyordu. Henry'nin dolan gözlerinin aksine, Theo'nun bakışlarında bir hafiflik, durgunluk vardı. Hayır, bu bakışlarda ölmek isteyen bir adamın kurtulmak için tanrıya yalvaran haykırışları duyuluyordu.

"Theo in in aşağıya konuşalım, lütfen"

"Ben çirkin miyim?"

"Ne?"

"Dinle Henry... Ailem beni çok uzun zaman önce terk etti. Henüz on yaşındaydım. Deli dediler bana. Önce öğretmenlerim daha sonra arkadaşlarım ve kardeşlerim... Annem ve babam beni, beni suçladılar. Ne için... Çok fazla güldüğüm için mi? Ya da karıncaları kendimden daha fazla önemseydiğim için miydi bütün bu aşağılamalar, neden? Yıllarca bu du-

varların arasında nefes almaya çalıştım. Gündüz ve gece hep aynıydı benim için. Aylarım... Hayır yıllarım böyle geçti. Doğarken bu dünyaya dair hiçbir şey bilmiyordum. Ölürken de bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum! Bırak beni..."

Daha fazla konuşamadı. Gözyaşları şakaklarından aşağıya sırayla süzülüyordu.

Perişan bir haldeydi. Onun istediği tek şey, sevgiydi. Ve bu sevginin hiçbir yerde karşılığı yoktu. Tükenmişlik... Ezilmişlik... Bütün sancısını hissettiği bu duygulardı. Sadece bedeni değil ruhu da mahvolmuştu.

Bu hastaneye ilk yatırıldığı zamanlardan kalma yüzünde, vücudunun diğer kısımlarında yara izleri ve çürükler vardı. Bu yüzden çirkinden ziyade korkutucu görüldüğünü düşünüyordu.

Aniden bir feryat koştı. İçeride yatan hastalardan biri Theo'nun rüzgârda usulca sallanan bedenini görünce kendinden geçmişti. Bu hastanedeki insanlar fazlasıyla saldırgan olabilirdi ama pamuk gibi kalpleri vardı, en ufak bir acıya dayanamazlardı. Özellikle ruhsal acıdan korkardı biçareler.

Bu aklen kaybolmuş adamın kendisinden başka sevip saydığı kimsesi yoktu. Kendisine fazlasıyla düşküdü. Dünya ile bağıını tamamen koparmıştı. Tâ ki...

"Sen ne yapıyorsun! Hayır! Hayır! Aaaa! Aaaaaa!"

Bütün gücüyle haykırırken istemsizce yüzüne götürdüğü tırnakları bembeyaz çehresine hücum etmişti. Kendini yaralıyordu. Canını yakıyordu. Kurtarılmak istiyordu ama önce kurtarmak, o bedeni yaşatmak, sert rüzgârın götürmekte olduğu çocuğu kendi öz evladı gibi düşledi. Her gün rüyalarını kâbusa çeviren o anıların içinde hissetti yıllar sonra kendini.

Mümkün müydü? Onu delirten bu katil ruhun bir başkasının çocuğunu kurtarması... Daha fazla gömüldü acıya. Daha fazla kaybetti kendini. Daha. Daha. Daha.

"Dur! Dur ahh! Dur lütfen!"

Theo ve Henry bu siyahi gölgeyi izledi karanlığın içinden, yatak demirlerine çarpa çarpa bazen de tutunarak geliyordu yanlarına.

Devrilmek üzereydi adımları. Zaten epey güçsüz bir adamdı, zayıf bir bedeni vardı ve az biraz saçı kalmıştı. Aynı ceset gibi kokuyordu.

Henry onu tutmak için tam öne atılıyordu, piyanodan tiz bir ses duyuldu. Bu ceset yığını bir anda bütün kuvvetiyle, duvarın hemen dibindeki mavi piyanonun üzerine düştü. İki eliyle piyanonun demirlerini tutuyor sürekli aynı şeyi tekrar ediyor:

"Oğlum ah... zavallı oğlum..." ve kafasını hayır dercesine iki yana hızla sallıyordu. Gittikçe daha korkutucu bir hâl aldı çehresi.

Hem öfkeliydi hem de üzgün. Gözyaşlarının ıslattığı tuşlar da en az onun kadar kirliydi şimdiye dek.

Theo'nun cansız sesi tekrar peyda oldu bu kıvranırlara dayanamayarak. Soğuktan ve rüzgârdan titreyen dudakları hafif kıvrıldı, gülümsedi hemen ardından. Bu yakıcı bir gülümsemeydi. Daha çok küfür gibi görünüyordu koğuştakilere.

"Benim babam hiçbir zaman gözyaşı dökmeyecek oğlu için."

Güldü, kendini öylece bıraktı tanrının huzurlu kollarına. Artık bir ailesi vardı.

Meryem Betül TOPTAŞ

11-A

MEĞER

Altı senedir alışmış ve adapte olduğum zamanda yoluma ışık, uf-
kuma rehber, tereddütlü bedenimle beni saran sıcak çehren...

Sahi alışır mıydım annemin şefkatli kollarından ayrılıp senin bede-
nin de annemi bulmaya? Güz sıcaklığını aratmayan sokakta ailemi
bir akıp güven altında yaşamaya? Evimin sıcaklığını tamamlar
mıydı mektep denilen yer? Yoksa bej renkli duvarlar pembeleşir
mıydı gözümde?

Korkularımın bende uyandırdığı yankıyla sınıf denilen yerdeyim...
Kafamda onlarca soru, zihnimde müteşekkil bir karamsarlık ve
gözümde akmakta olan gözyaşları. En arka sırada ağlamaktan
buz tutmuş ellerim ve birden bire ellerimde hissettiğim sıcaklık.
Ellerimde oluşan sıcaklıkla karşımda şefkatle gülümseyen seni
gördüm. Tebessüm bende minik çehremle güller açan yüzüne.
Meğer annemin öğretmen diye anlattığı kişi korkularının yerine
güveni koyabiliyormuş. Meğer öğretmen denilen kişi hayatımın
temelini çiçekli elleriyle süsleyebiliyormuş. Gün geçtikçe alışıyor-
muş insan okul denilen yere. Alışıyormuş beyin yepyeni bilgileri
sentezlemeye.

Okul denilen yeri gün geçtikçe daha iyi anlamaya başladım. Sıcak
yuvamdan ayrılışım değilmiş karamsarlıklarım tekrar bir evim ol-
duğunu hatırlatmış bana okulum ve hocalarım. Buhrana bulan-
mış gönlüm çiçek açtı yeniden. Gözlerinde okuduğum güveni yıl-
lara taşıyacak, anlatacak ve anlattıracaktım. Söyleyecektim ne
denli korkuyla başlayıp güzelliklerin beni bulduğunu. Sen öğret-
menim! Sen Fatih'in hocası Akşemsettin, sen ki yüzyılın büyüğü
Mimar Sinan, sen milletime okuma yazmayı öğreten Mustafa Ke-
malsin. Ve söz öğretmenim nerede ve nasıl bir hal üzerinde bulu-
nursam bulunayım, öğrenecek, öğretecek ve öğrettireceğim.

Rumuz: OKULLUM

DÖRT DUVAR

Kaderimin çoğu zaman benimle alay ettiğine inanıp hayatıma karşı duyduğum sonsuz bir nefretle geçirdim çocukluk denilen ve genellikle insanların "Keşke o zamanlara dönebilsem." diye bahsettiği bu dönemi. Kendimi sevmezdim, eksik hissederdim ki sekiz yaşındaki bir çocuk için pek gönül ferahlatıcı duygular değildi bunlar. Geçirdiğim bir trafik kazası sonucu yürüme yetimi kaybetmiş hayatımın kalanını tekerlekli sandalye ile yaşayarak geçirmek zorunda kalmıştım. İlk başlarda çok fark etmiyordum ama yaş ilerleyip ilkokula başlama yaşıma geldiği halde okula gidemememle her şeyi anlamaya başladım. Aslına bakarsanız kendimi kötü hissetmek için bir nedenim yoktu, bu durum o zamanlarda gururumu zedelediği için kendimce insanlardan uzak duruyor, bana yaklaşımlarına izin vermiyor ve sonrasında arkadaşım yok diye ağlıyordum.

O gün hala dün gibi aklımda. Yine sokakta oynayan çocukları izliyordum. Herkesin arasında diğerlerinden oldukça cılız, siyah saçları olan bir kız dikkatimi çekti. Neden bilmem çok tatlı gelmişti gözüme. Sevmiştim onu, hissediyordum. Uzun bir süre onu izlemiştim ta ki göz göze gelince benim utanmam sonucu camdan çekilmeme kadar sürdü kızı seyredişim.

Onu tekrar gördüğüm güne kadar camdan dışarıyı izlememiştim. Sebepsiz yere çok utanmıştım. Onunla tekrar karşılaşmam ise ailelerimizin tanışmak amaçlı bir araya geldiği akşam yemeğinde oldu. Ailem mahalleye yeni taşındıkları için yabancılik çekmelerini istemiyorlardı yeni gelen komşularının. Aile oldukça mütevazı idi. Annesinden işittiğim kadarıyla adı Beyza'ydı.

Beni tekerlekli sandalye ile hayal etmemiş olsa gerek oldukça şaşkın görünüyordu. "Merhaba, hoşgeldiniz. Ben İrem." dedim. Sesimin oldukça sevecen çıkmasına dikkat ederek. Yüzünde yayılan kocaman gülümsemesi ile bana bakarak yanıma geldi ve bir anda bana sarıldı.

İlerleyen zamanlarda Beyza sık sık evimize gelmeye başlamış, benim arkadaşım olmuştu. İlk arkadaşım... Onunla geçirdiğim zamanlar o kadar hızlı geçiyordu ki çoğu zaman saatin farkında bile olamıyordum. Onunla oyunlar oynamayı her şey tercih edebilirdim.

Düşünüyorum da o olmasa her şey çok farklı olurdu. Bir defa kendimi olduğum gibi kabullenmemi ve hayatımda ki engellerin hayatımı yaşama engel olmadığını bana öğreten oydu. Okula başlamamı sağlayan

kişi de oydu. Kendime insanların arasında bir yer oluşturmamı sağlayan kişi de yine Beyza'ydı. Tüm tabularımı yıkmamı sağlamış, Pozitif enerjisi sayesinde hayata tutunmuştum. İlk adımlarımı da gene onun sayesinde atmıştım mesela.

İlk adımlarım... O gün ne kadar da mutlu olmuştuk. Mutluluktan birbirimize sarılarak ağladığımız yarım saat hala dün gibi aklımda. Ona minnettardım. Kaç gün kaç yıl geçerse geçsin, bu durum böyle kalacaktı.

Tüm bu güzel anılara rağmen burukça hatırladığım anılarda vardı elbet. On yedinci yaş günüm de kaybetmiştim onu. Bir gece ansızın taşınmışlardı ailesi ile beraber. Bana ise ondan geriye yalnızca bir not kalmıştı. Nereye gittiği yazmıyordu notta. Yalnızca beni sevdiğini ve kendime dikkat etmem gerektiğini öğütüyordu.

Küçük bir hediyelik eşya dükkânında tesadüf eseri denk gelene kadar da bir daha görmedim onu, değişmişti. Olgunlaşmış ve oldukça güzel bir genç kadın olmuştu. Değişmeyen tek şey gülen gözleriydi.

Mahcupça gülümsüyordu. Yüzüne takındığı çocuksu ifade karşımda sekiz yaşındaki İrem duruyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. Hafifçe gülümseyip gözlerine baktım. " Sence de zaman çok hızlı geçmedi mi eski dostum?" Dediğime karşın hızlı adımlarla yanıma gelip bana sarıldı. Tanıdık bir sarılmaydı bu. Dostça bir sarılma.

" Bir yerlerde kahve içmek ister misin?" Dedi. Nazik teklifini kabul ettiğimde bir kafeye gittik ve uzun ve koyu bir sohbeti başlattık. Laf lafi açar ya konu gittiği o güne geldi.

"Babam, bir süredir rahatsızdı. Tedavisi için yurtdışına gitmemiz gerekiyordu fakat aniden kötüleşince apar topar evden çıktık. O esnada ne sana ne de başka birine veda etmeye vaktim kalmadı. Yoksa seni bırakıp nasıl giderdim? Daha sonrasında seni aradım ama evinizden ayrılmıştınız elimde de sana dair ev adresinden başka bir bilgi yoktu. Seni bulamadım. Ama kader işte bak seni nasıl da çıkardı karşıma. İyi ki de çıkardı."

Gülümsedim " Yaşadıkların ağır, yanında olabilmeyi dilerdim. Peki, baban nasıl oldu? O iyi değil mi?"

O da gülümsedi ama burukça bir gülümsemeydi bu. "Babam o yıl içinde vefat etti."

Üzül müştüm. Ne kadar da severdim onu. Aklıma gelen şey ile eğdiğim başımı kaldırdım. " Anladığım kadarıyla buralarda yaşıyorsun?"

Soruma başını sallayarak yanıt verdi. Ardından konuştu:

" Seni kaybetmek istemiyorum. Hala en yakın arkadaşım sensin, irtibatı kesmeyelim ne olur."

Gülümsedim. Bu sefer ki öyle nezaketimi belirtmek için değildi. Samimi bir tebessümdü. Bize gülümsedim. Geleceğe, geçmişe... Acısıyla tatlısıyla benim olduğum için hayatıma ve en çok ona, Beyza'ya gülümsedim. Kendimi içine hapsettiğim karanlık duvarlarımı yıkıp bana beni bulma şansı verdiği için, bana adımlarımı geri verdiği için, umutlarımı yeniden filizlendirdiği için ona son kez olmayacak şekilde büyükçe gülümsedim.

Elif MEDAR

10-C

SAYGI ÜTOPYASI

Yıl 1999...Yerdeki saçlarıma baktım ve sonra aynadan kendime... Tamamen yok olmuştu onca yılım. Akmamaya yemin etmiş damlalarım asılı kalmıştı gözlerimde. Ve öylece bakıyordum kendime. Ağzımı araladım ve konuşmadan kapattım geri. "Kapa çeneni, konuşma hakkın yok senin." beynime kazınmıştı ve yankılanıyordu derinlerde bir yerde. Söylenecek çok şey vardı ama susuyordu dil, lâl olmuştu sanki. Lakin gözler anlatıyordu her şeyi... Onları susturmak ne mümkün. Olmayan saçlarımı kapattım örtümle ve çıktım banyodan, gittim oturdum yatağın üstüne ve düşündüm öylece.

Çaresizlik... Tüm bedenimi sarmıştı, içimdeki yangına rüzgâr olup çevrelemişti etrafımı. Lakin elden ne gelir? Konuşsam ne fayda eder? Dış görüntüme saygı duymayan insan, kelimelerimi ne dinler, dinlese de anlar mıydı? İçimdeki yangınla yürüdüm. Ruhum haykırırken bedenim huşu içindeydi. Lakin başımdaki eksiklik öyle hissettiriyordu ki yokluğunu, ruhum üşüyordu. Güvenlikleri geçtim ve içeri girdim. Başörtüsü için savaşılan onca insanla birlikte ruhumu orada bıraktım içeriye doğru süzülürken. Yorulmuştu artık dilim, bu saygısızlığı anlatmaya yetmemişti sözcüklerim. Kolumu bir el tuttu sertçe, döndüm. "Eteğin çok uzun, dizinin hizasında olması gerekiyor." dedi sesin sahibi. Eteğimin boyuna bile karışan bu saygısızlığa bağırdı gözlerim, haykırdı. Ama ne çare... Çektim eteğimi çekmek istemesem de. Yorulmuştu artık ruhum. Aklımda canlandı onca mazi; Saygısızlık! Saygısızlık! Saygısızlık! Hiç bıkmadan çabaladığım anlar geldi aklıma. Kendinden ödün vermeyen imanımla; başörtüm için, bu saygısızlıkların bitmesi için uğraştığım dava. Usul usul çıkarken merdivenleri acıdım kendime, acıdım ve acıdım. Sustum yine ve girdim okulun içine.

Düşüncelerinden kurtulup kalktım yataktan. Elimi kafama götürdüm ve dokundum. Dinim, emrim, yaşam tarzım, onurum... Kayıp gidemezdi avuçlarımdan. Ölümü göze almıştım artık. Bu saygısızlığın son bulması gerekiyordu. Özgürlüğüme saygı duyulmadığı sürece, yaşam tarzım saygısızlığa uğradığı müddetçe, inancıma bu saygısızlıklar devam edildiği sürece, yaşamaktan ne anlardı insan? Saygı göstermediğimiz sürece birbirimize bir toplum oluşturamazdık zaten. Saygı göstermeden sevgi olmazdı. Sevgi olmadan da birlik olmazdı.

Bir an bunların hiç yaşanmadığını düşünelim. Herkesin birbirini olduğu gibi kabul ettiği ön yargılardan önce, saygının ve fikre verilen değerlerin geldiği bir toplum düşünelim. Mesela hiçbir şekilde ne giydiğinin

önemsenmediği, insanlara merhaba demeden önce kıyafetini süzmek yerine gözlerinin içine bakıp kocaman sevgi dolu bir kucaklamayla kabullenişin yaşandığı bir dünya... Sıralarımızda yan yana otursak birbirimizi yargılamadan... Ve bahçemizde kahve eşliğinde sohbetlerimizi yapsak kahkahalarımızla kuşları kıskandırsak... Hangisi daha yaşanabilir bir dünya?

İki seçenek arasında sıkışıp kalan hayatlar... Hangi seçenek daha çok benliğimi, var oluşumu kabul ediyor. Ya da neden bu tercihler arasında varlık-yokluk mücadelesi veriyorum. İnsanları rahatsız eden dış görünüşüm olmamalı. Sonuçta bu değişen bir şeydi. Asıl olan kalpler, düşünceler değil miydi? Hangisi daha önemliydi?

Aynaya baktım, en çok kendime bakmayı sevdiğim yere. Beni olduğum gibi kabul eden, mutsuzluğumu gösteren, mutluluğumu yansıtan yani; bana var oluşuma en çok saygıyı gösteren... Şimdi kafamdaki bu karadelikten de beni o kurtaracaktı. Uzun uzun baktım ve tek soru sordum kim olmak istiyorsun ve ne bekliyorsun? Cevap oldukça kısaydı: Kendim ve Saygı.

Zehra Nur BOYRAZ

10-B

ANLAYABİLMEK

Yolculuk devam ederken camdan öğretmen sessizce dışarıyı izlemeye başladı. Alnındaki teri silerken gökyüzünün görkemli maviliğinde ihtişamla süzülen kuşları seyretti. "Özgürlük bu olsa gerek!" diye mırıldandı. Bunu duyan genç ona cevaben konuşur gibi "Hah! Öyle mi sanıyorsunuz gerçekten uçmanın kolay olduğunu? Gökyüzünün alaycı boşluğuna süzülüp orada gizlemek kendini, sahiden bu mudur özgürlük? Yeryüzüne tutsak varlıkların, kibir ve kıskançlıklarını her daim hissetmek... Sert bakışlarıyla kanatlarına acımasız rüzgârları estiren o aldatıcı bakışlar üzerinde süzülme... Bu hale gelmek kolay mı? Tek taraflı bakıyorsunuz. Hiç düşündünüz mü, bir kuş olmayı?"

Bu sözleri kulak asamayacak kadar yakından ve dikkatle dinlemiş olan öğretmen, şaşkınlık içinde cevap vermek için kıvranırken, genç ve azimli çocuğun söyleyecekleri bitmemiş olmalıydı ki daha keskin bir ses tonuyla sözlerini sıralamaya devam etti:

"Bir kuş gibi davranmaktan değil, gerçekten de bir kuşun ruhuna bürünmekten bahsediyorum, konu sadece uçmak değil, buna katlanabilir misiniz?"

Öğretmenin zihnine giren bu kelimeler, onu gittikçe dikkate zorluyordu. Belki de kendisini böyle kandırmıştı. Ya da sadece fazla haklıydı. Ve iç sesi, içini döküyordu:

"Özgürlüğün uçmaktan ibaret olduğunu düşündüm bunca zaman. Öyleyse bir kuş misali özgür olarak ithaf ettiğim insanlar, özgürler miydi gerçekten? Yabancı bir gözle bakıldığında istediğini yapabiliyor, nereye isterse oraya gidebiliyor olarak gördüğüm kişiler gibi mi olmak istiyordum?"

Salt ferahlığa ulaşmak için kat ettikleri yolda hiçbir engelle karşılaşmamışlar gibi yargılamak ne kadar da kolaydı. Kavuştukları özgürlük, belki de bir zamanlar yoksunluk kafesinde esir alınmış bedenlerinin ve değersiz hayatlarının sonucunda bahşedilmiş bir lütuf, bir sabır işidir. Bu bakış açısıyla bakıldığında, her şey nasıl da tersine dönüyor! Belki de en çok onlar hak ediyordur özgürlüğü. Ve fark ediyorum ki, boşa harcanan bir hayat, emeksiz olduğu için nihayetinde rahmetsiz de olacaktır. Neyi arzuladığımın değil, neyin peşinde gayret ettiğimdir, akıbetimi belirleyecek olan. Düşen yaprakları tutsam neye yarar, yeşeren bir filiz olamadıktan sonra?"

Bütün bu sorgulamalar kafasında kısa bir zamanda ama çok şiddetli bir hırsıyla dolaşırken, öğrenciye söylemek istediklerini dile getirdi:

"Bunca zaman kendimi sorgulamaktan mahrum kaldığımı, senin sayesinde fark ettim. Oysa herkes bir kuşmuş, mesele kanat çırpabilmekte. Ben bilgisizce havalanmaya çalışırken, düşmek nedir bilmeden, rüzgârla sarsılmadan özgürlüğe ulaşmak istedim. Ne kadar da ahmak, ne kadar da cahilce bir istek bu! Onları kıskanmak, o kadar büyük bir bencillik ki! Örnek almak ise, yapılacak en büyük erdemlik."

Öğrenci tebessümlerle cevap verir:

"Öyle, öğretmenim. Gerçeklerin bu şekilde olduğunu anladığımdan beri, daha çok çalışıyorum. Ve hayatımı kafesten çıkmak için uğraşarak geçireceğim; bir gün gelir de, başka insanları da o kafesten çıkarabileyim diye."

Bu düşünce öğretmeni çok memnun etti. Ona, kafesten çıkardığı insanlardan birisi olduğunu söyledi. Ne kadar minnettardı, bilemezsiniz.

"İyi günler, genç ama akıllı ve yüreği olgun çocuk! Kendine iyi bak, hoşça kal!"

Herkes kendi yoluna giderken, akıllar da hep aynı yola varılacaktı: Özgürlüğün yoluna.

Unutmayın ki, hem dünyevi hem de manevi dünyada, düşüncelerde ve duygularda erişilebilecek mertebeye, ulaşılacak yere zemin hazırlayan en önemli yapı taşı emektir. Emek olmaz ise, varılacak yerin bir önemi yoktur, kazanacağınız hiçbir şey olmadıktan sonra. Şayet çabalarsanız, umut tarlalarının üzerinde süzülen birer kuş olacaksınız! Bir gün kanat çırpmayı öğrenmeniz dileğiyle, hoşça kalın!

Mansure TOPTAŞ

10-A

İSTİKLÂL VE ÂKİF

Acımasız, hayâsız işgallerle boşuyordu yiğitler. Vatan için şehit oluyordu nice on beşliler... Kalplerde vatan, ellerde tüfek, dillerde tek bir... Tarifi imkânsız olan bu hadiseyi Mehmet Âkif şöyle dile getiriyordu: "Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer". Görüyordu Akif; nice şehitler veriliyor, nice canlar gidiyor, nice güneşler batıyordu bir hilal uğruna. Vatan sevdalıları adeta ölümü öldürüyordu. Yüreği yanıyordu milletin, ciğeri dağlanıyordu Akif'in.

Yapan, sözde medeni; yapılan ise vahşet idi. Lakin bu millet ser verir, şehidinin kanıyla suladığı toprağını vermezdi. Bu yüzden yüreği vatan aşkıyla kavru lan aziz milletin "Ya istiklal, ya ölüm!" demesi. Bu yüzden ne yapacağını şaşır mıştı yedi düvel. Bu aziz milletin vatanına olan aşkı karşısında ne yapacağını bilemeyen devletlerin hâlini Mehmet Akif şu mısralarla anlatıyordu: "Şu boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?/En kesif orduların yükleniyor dördü beşi/-Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya-/Kaç donanmayla sarılmış ufacık bir karaya" diyerek kalbinin yangınını kâğıda döküyordu.

Düşman sayıca fazla, mühimmatı da çoktu. Onlar artık Türklerin sonunun geldiğine inanıyorlardı. Oysa durum onların düşündüğü gibi değildi. Askeri ordumuzdaki mühimmat belki azdı ama gözden kaçır dıkları bir şey vardı: o da inanç ve dua ordumuzdaki mühimmat onların düşündüklerinden çok fazlaydı. Elinde süngüsüyle Mehmetçik, dilinde duasıyla millet. "Korkma" diye haykırdı Âkif. Allah'tan ümit kesilmez. İman varsa, imkân da vardı. Vatan, Allah'ın izniyle var olacaktı, Mehmet Âkif'in dilinden düşürmediği hürriyet bu milletin olacaktı ve oldu da.

Hürriyet artık bu topraklarda dalgalanan ay yıldızlı bayrak, vatan toprağının her karışına düşen şehitlerimizin kanıydı. Hürriyeti dilinden düşürmeyen Mehmet Âkif, artık bu topraklarda yaşayan herkesin yüreğindeydi. Hürriyet Âkif, Âkif milleti.

Rabia DEMİR

10-A

**Başarmak, doğru yerden
başlamakla olur.**

Edirne Şehit Yıldız Gürsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sosyal Medya Hesapları
Bizi Takip Edin...

www.facebook.com/sygekaihl

www.instagram.com/sygekaihl

www.twitter.com/sygekaihl

<https://www.youtube.com/channel/UcKscoZBAkEfzBYmSgDP3X5w/>

@sygekaihl

WEB SİTEMİZ: <http://ekaihl.meb.k12.tr>